

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714212217
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3714212217.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Mesto Púchov, so sídlom Štefánikova 821/21, Púchov, IČO: 00 317 748, právne zastúpeného: JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., Treskoňova 816/1, Bytča, IČO: 47 253 223, proti žalovanému: 1/ O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D. am Z., F., právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS, s.r.o., Pred poľom 1652, Trenčín, IČO: 36 857 882, v spore o zaplatenie 40.891,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4C/27/2019-209 zo dňa 5. septembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd žalovanému 1/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu proti žalovanému 1/ zamietol. Žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa pôvodne podanou proti žalovanému 1/, domáhal zaplatenia 40.891,76 Eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. A., zapísanej na LV č. X vedenom Správou katastra A., ako pozemok parc. KN C XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 3562 m². Žalovaný 1/ je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území A., zapísanej na LV č. XXXX ako budova W. súp. č. XXXX. Parcela KN C XXXX je celá zastavaná predmetným W.. Žalovaný predmetný pozemok užíval bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a vznikla mu povinnosť bezdôvodné obohatenie, ktoré získal na úkor žalobcu vydať.

1.3. V priebehu konania žalobca žiadal, aby súd pripustil do konania vstup ďalšieho účastníka na strane žalovaného z dôvodu, že po začatí konania Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/203/2013 rozhodol rozsudkom zo dňa 09.04.2015, že vlastníkom stavby W. G. so súpisným číslom XXXX na parcele č. XXXX, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, nachádzajúcej sa v k. ú. A. je spoločnosť F.-D. W., a. s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom D. ulica XXXX, Z..

1.4. Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 14.01.2016 sp. zn. 4C/257/2014-93, právoplatným dňa 25.02.2016 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania na strane žalovaného ako ďalší účastník vstúpil v procesnom postavení žalovaného 2/ F.-D. W., a.s., IČO: XXX XXX, D. ulica XXXX, Z..

1.5. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16.02.2017 sp. zn. 4C/257/2014-126 súd prvým výrokom konanie v časti o zaplatenie 3.826,34 Eur zastavil, druhým výrokom uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2012 do zaplatenia a s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom rozhodol, že žalobca má nárok proti žalovanému 1/ na náhradu trov konania v rozsahu 81,28 %. Štvrtým výrokom žalobu proti žalovanému 2/ zamietol a v poradí piatym výrokom rozhodol, že žalovaný 2/ má nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.6. Krajský súd v Trenčíne po odvolaní žalovaného 1/ rozsudkom zo dňa 14.06.2018 sp. zn. 19Co/118/2018-156 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. V časti, ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2012 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2014 do zaplatenia, ako aj vo výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.7. Vzhľadom na rozsah podaného odvolania žalovaným 1/ a skutočnosť, že proti výrokom o zastavení konania v časti o zaplatenie 3.826,34 Eur (prvý výrok) a vo vzťahu k žalovanému 2/ (štvrtý výrok, ktorým súd žalobu proti žalovanému 2/ zamietol a piaty výrok, ktorým rozhodol, že žalovaný 2/ má nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %) nebolo podané žiadnou zo strán odvolanie, v tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť dňa 05.04.2017.

1.8. Najvyšší súd Slovenskej republiky po dovolaní žalovaného 1/ uznesením zo dňa 17. júna 2019 sp. zn. 8Cdo 186/2018-201 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/118/2018-156 zo dňa 14.06.2018 v potvrdzujúcom výroku vo veci samej a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16. februára 2017, č. k. 4C/257/2014-126 vo výroku, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur, zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

1.9. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozhodnutia zhora v bode 37. a nasl. uviedol, že odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo vyhovené žalobe, keď mal za to, že v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (užívanie cudzej nehnuteľnosti bez nájomnej zmluvy - t.j. bez právneho titulu) pasívne vecne legitimovaným subjektom je domnelý vlastník stavby na cudzom pozemku, ktorý ju v rozhodnom čase užíval, a nie je ním jej skutočný vlastník. Vychádzal pritom z právneho názoru, že pasívne vecne legitimovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia je vždy (aj) ten subjekt, ktorý skutočne predmetný pozemok v rozhodnom čase užíval, a tým sa na úkor vlastníka pozemku reálne bezdôvodne obohatil. V súdnej praxi boli riešené viaceré prípady vydania bezdôvodného obohatenia titulom užívania cudzej nehnuteľnosti (pozemku) bez nájomnej zmluvy, či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec. Majetkovým vyjadrením prospechu získaného užívaním cudzej veci je peňažná suma, ktorá zodpovedá sumám vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci i s prihliadnutím na druh právneho dôvodu (zmluvného typu alebo vecného práva k cudzej veci), ktorým sa spravidla zakladá právo užívania vzhľadom na jeho rozsah a spôsob; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady porovnáva s obvyklou hladinou nájomného, ktoré by bol nájomca povinný plniť za normálnych okolností, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy. Ak sa vychádza zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, je treba z hľadiska pasívnej legitímácie posúdiť, kto bezdôvodné obohatenie získal. V podstate ide o zodpovedanie otázky, kto užíva cudziu nehnuteľnosť (pozemok) bez nájomnej zmluvy, či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec a v tom toto užívanie spočíva. Rozhodujúcim je teda výklad slova „užívanie“ t.j. v čom spočíva užívanie pozemku, keď je na

ňom postavená stavba vo vlastníctve osoby odlišnej od vlastníka pozemku. Podľa názoru dovolacieho súdu je potrebné pod týmto pojmom rozumieť umiestnenie samotnej stavby na cudzí pozemok. Jej samotné umiestnenie totiž bráni vlastníkovi pozemku, tento užívať riadnym spôsobom. K obohateniu vlastníka stavby potom dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Je potom výlučne vecou jeho rozhodnutia, či bude stavbu užívať sám, alebo ju bezplatne alebo odplatne prenechá inému. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. Z rovnakých dôvodov nie je podstatné ani to, či príp. komu prináša užívanie stavby zisk. Poskytnuté plnenie je plnením bez právneho dôvodu

a bezdôvodne sa teda obohatil ten, kto je vlastníkom stavby na cudzom pozemku, a nie napr. jej nájomca. Je potrebné si uvedomiť, že pod „užívaním cudzieho pozemku“ je potrebné

v tomto prípade chápať jeho zastavanie cudzou stavbou (nie užívanie samotnej stavby). Pozemok žalobcu bol teda (bez právneho dôvodu) užívaný tým, že mal na ňom žalovaný 2/ umiestnenú svoju stavbu a nie tým, ako a kým bola táto stavba užívaná. V danej veci sa tak užívaním pozemku žalobcu bez právneho titulu bezdôvodne obohatil skutočný vlastník stavby - W. G. (teda žalovaný 2) a nie jej domnelý vlastník, ktorý túto stavbu v rozhodnom čase užíval (žalovaný 1/). Pokiaľ ide o vlastnícke právo k stavbe, je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu o vlastníckom práve (v danom prípade rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica z 9. apríla 2015, sp. zn. 4C/203/2013 - 66, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. júna 2015) má deklaratórny charakter a teda iba osvedčuje (nezakladá) existenciu vlastníckeho práva žalovaného 2/ k tejto stavbe. Žalovaný 2/ tak bol vlastníkom stavby na pozemku žalobcu i v rozhodnom čase (od 10. decembra 2012 do 10. decembra 2014). Žalovaný 1/ bol iba jej oprávneným detentorom (držiteľom) s právami vo vzťahu

k žalovanému 2/ vyplývajúcimi mu z ustanovenia § 130 Občianskeho zákonníka. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ opodstatnene tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci vo vzťahu k otázke vecnej legitímácie subjektu povinného vydať bezdôvodné obohatenie užívaním cudzieho pozemku bez právneho titulu z dôvodu umiestnenia stavby na ňom

(vymedzenej v bode 35. tohto rozhodnutia). Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvoril, že právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého je v prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom pasívne vecne legitímovaný ten, kto stavbu užíva (napr. jej domnelý vlastník, oprávnený držiteľ) a to z dôvodu, že užívanie stavby je vždy súčasne i užívaním pozemku, na ktorom je stavba postavená, nemožno považovať za správny. V takomto prípade sa bezdôvodne obohacuje skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Dovoláním napadnuté rozhodnutie v tejto otázke teda spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP) tak, ako to opodstatnene namieta žalovaný 1/. Dovolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, vo výroku, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku vo veci samej zrušil (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil v rozsahu tohto zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

V ďalšom bude potrebné vychádzať z toho, že v danom spore povinným, resp. pasívne vecne legitímovaným na vydanie žalovaného bezdôvodného obohatenia bol žalovaný 2/. V novom rozhodnutí uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť znova o trovách konania (vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/) pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

1.10. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 05.09.2019 navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, a to tak že žalovaný 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 1.119,85 Eur od 01.01.2013 do zaplataenia, s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 18.814,48 Eur od 01.01.2014 do zaplataenia, s úrokom z omeškania 9,05 % ročne zo sumy 17.131,09 Eur od 11.12.2014 do zaplataenia. Súd prvej inštancie navrhovanú zmenu žaloby uznesením nepripustil, z dôvodu, že závery doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

1.11. Súd prvej inštancie vychádzajúc z vyššie uvedeného, vzhľadom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu o pasívnej legitímácii žalovaného 2/ v tomto konaní, žalobu vo vzťahu ku žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol.

1.12. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ súd prvej inštancie rozhodol v zmysle 262 ods. 1 CSP, vychádzajúc z ustanovenia § 256 ods. 1

a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 3.826,34 Eur a vo zvyšku súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobu zamietol. Žalovaný 1/ mal tak vo veci vo vzťahu k žalobcovi plný úspech. Preto mu priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100 %.

2.1. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok, zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a novému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.3. S rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením nesúhlasil, argumentoval tým, že Najvyšší súd vo svojom Uznesení na str. 15 okrem iného uvádza:

„V ďalšom bude potrebné vychádzať z toho, že v danom spore, povinným, resp. pasívne vecne legitimovaným na vydanie žalovaného bezdôvodného obohatenia bol žalovaný 2/.“ Vzhľadom na uvedený právny názor vyslovený NS SR, mal žalobca za to, že súd prvej inštancie mal po vrátení veci pokračovať, konaní so žalovaným 2/. Túto skutočnosť považoval za závažné pochybenie, čím bolo podstatným spôsobom zasiahnuté do práv žalobcu, a porušené jeho právo na spravodlivý proces.

2.4. Žalobca je so žalovaným 1/ resp. žalovaným 2/ vo viacerých sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia k nehnuteľnosti, ktorej užívanie je aj predmetom tohto sporu za ďalšie obdobia. V tejto súvislosti poukázal aj súdnu prax a judikatúru nižších súdov, ktorými boli spory medzi žalobcom a žalovaným právoplatne skončené: rozsudok OS PB č.k. 4C/5/2013-102 resp. 113. potvrdený KS TN č. k. 1 7Co/84/2015-151 a rozsudok OS PB č.k. 4C/204/2010-345. potvrdený KS TN č. k. 19Co/648/2015-40. V oboch konaniach prvoinštančný ako aj odvolací súd zaviazali na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného 1/ na základe skutočnosti, že rozhodujúcim kritériom pre určenie pasívnej vecnej legitímácie je to, kto sa na úkor iného obohatil, t. j. ten kto nehnuteľnosť v danom čase reálne užíval, tak ako to vyplýva z dikcie ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

2.5. Žalovaný 1/ nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti v roku 2006 na základe Kúpnej zmluvy od žalovaného 2/. Rozhodnutím Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn.: 4C/203/2013-66. zo dňa 09.04.2015 súd určil, že vlastníkom stavby W. G.

so súp. č. XXXX postavenej na parc. CKN č. XXXX je spol. F.-D. W., a. s. Doterajším vlastníkom tejto stavby bol O. W., ktorý túto stavbu kúpil od spol. F.-D. W., a. s., na základe kúpnej zmluvy zo dňa 05.09.2006. Súd

v odôvodnení vyššie uvedeného rozsudku uviedol, že Kúpna zmluva na W. G.

so súp. č. XXXX je absolútne neplatná, nespôsobuje právne účinky a na jej základe ani nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu na žalovaného O. W. a skutočným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je teda navrhovateľ spol. F.-D. W., a.s).

2.6. V čase podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj v období, za ktoré žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia, bol vlastníkom ako aj skutočným užívateľom predmetnej nehnuteľnosti práve žalovaný 1/. Preto je žalovaný 1/ povinný vydať bezdôvodné obohatenie.

2.7. Žalobca rešpektuje rozhodnutie NS SR, avšak skutočnosť, že žalovaný 1/ nadobudol vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti na základe absolútne neplatnej Kúpnej zmluvy nemôže byť na ťarchu žalobcu.

2.8. Za stavu, ktorý nastal rozhodnutím NS SR na základe dovolania žalovaného 1/, t.j., že NS SR určil, že pasívne vecne legitimovaným v tomto spore je práve žalovaný 2/

a rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici č. k. 40/27/2019-209, by sa žalobca bez svojho zavinenia dostal do situácie, že vydanie bezdôvodného obohatenia by nebolo možné.

2.9. Žalobca preto zastával názor, že súd prvej inštancie mal s ohľadom na širší výklad bodu 41.odôvodnenia Uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo 186/2018, pokračovať v konaní so žalovaným 2/.

3.1. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žalovanému 1/ priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3.2. Názor žalobcu v tom, že súd prvej inštancie mal po vrátení veci pokračovať v konaní so žalovaným 2/ nepovažoval za správny. Zdôraznil, že tento záver Najvyšší súd SR v zrušujúcom uznesení nevyjadril. Konanie voči žalovanému 2/ bolo právoplatne zastavené.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne v súlade so zásadami v § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalobu zamietol a žalovanému 1/ priznal plnú náhradu trov konania, s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP.

7. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach.

8. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku SR okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takéto pochybenie odvolací súd v konaní nezistil.

9. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V súlade so závermi uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre

rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

10. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd vychádza aj zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého, pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

11. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil nasledovný skutkový stav.

13. Rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 16.02.2017 sp. zn. 4C/257/2014-126 tento prvým výrokom konanie v časti o zaplatenie 3.826,34 Eur zastavil, druhým výrokom uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2012 do zaplatenia a s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom rozhodol, že žalobca má nárok proti žalovanému 1/ na náhradu trov konania v rozsahu 81,28 %. Štvrtým výrokom žalobu proti žalovanému 2/ zamietol a v poradí piatym výrokom rozhodol, že žalovaný 2/ má nárok proti žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

14. Výroky uvedeného rozsudku súdu prvej inštancie o zastavení konania v časti o zaplatenie 3.826,34 Eur, o zamietnutí žaloby proti žalovanému 2/ a o trovách konania žalovaného 2/ nadobudli právoplatnosť dňa 05.04.2017, nakoľko neboli napadnuté odvolaním žiadnou zo strán sporu.

15. Na základe odvolania žalovaného 1/ odvolací súd rozsudkom zo dňa 14.06.2018 sp. zn. 19Co/118/2018-156 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. V časti, ktorou bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2012 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 18.532,71 Eur od 10.12.2014 do zaplatenia, ako aj vo výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Na základe dovolania podaného žalovaným 1/, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 17. júna 2019 sp. zn. 8Cdo 186/2018 - 201 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/118/2018 - 156 zo dňa 14.06.2018 v potvrdzujúcom výroku vo veci samej a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16. februára 2017, č. k. 4C/257/2014 - 126 vo výroku, ktorým žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 37.065,42 Eur zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie. Vyslovil vo veci právny názor, že v danej veci sa užívaním pozemku bez právneho titulu bezdôvodne obohatil žalovaný 2/ ako skutočný vlastník predmetnej stavby.

17. Pretože konanie bolo proti žalovanému 2/ právoplatne skončené dňom 05.04.2017, súd prvej inštancie pokračoval v konaní so žalovaným 1/. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 05.09.2019, za prítomnosti strán sporu, za použitia § 143 ods. 1, 3 CSP nepripustil zmenu žaloby, ktorou

by bola žalovanému 2/ uložená povinnosť zaplatiť 37.065,42 Eur s príslušenstvom. Odvolací súd z dôvodu prehľadnosti preto aj v ďalšom konaní ponechal označenie žalovaného O. W. ako žalovaného 1/.

18. Uznesením predsedu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9. marca 2020 pod č. k. Spr/705/2020-223 nebola JUDr. Darina Legerská vylúčená z prejednávania a rozhodovania súdnej veci na odvolacom súde.

19. Žalobca založil dôvody odvolania na tvrdení, že súd prvej inštancie mal v zmysle záverov zrušujúceho uznesenia NS SR pokračovať v konaní so žalovaným 2/ a že žalobca sa bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné. Uvedené odvolacie námietky nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

20. V zmysle ust. § 455 CSP sú prvoinštančný ako aj odvolací súd viazaní právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý uzavrel, že pasívne legitímovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia bola spoločnosť F.-D. W., a.s. v spore označený ako žalovaný 2/. Rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16. februára 2017

č.k. 4C/257/2014-126, ktorým bola žaloba voči žalovanému 2/ zamietnutá a rozhodnuté o trovách konania, nadobudol v tejto časti právoplatnosť 5. apríla 2017. Zo záverov uznesenia NS SR nemožno vyvodiť, že súdy nižšieho stupňa majú pokračovať v konaní so žalovaným 2/. Súd prvej inštancie navyše následne na pojednávaní nepripustil zmenu žaloby, ktorou by bol žalovaný 2/ zaviazaný k povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca mal voči rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 16.02.2017 sp. zn. 4C/257/2014-126, ktorým bola žaloba voči žalovanému 2/ zamietnutá a bolo rozhodnuté o trovách konania, právo podať odvolanie, ktoré právo však nevyužil. Preto sa nemožno stotožniť s jeho názorom, že bez vlastného zavinenia sa dostal do situácie, keď nemožno vydať bezdôvodné obohatenie.

21. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP.

22. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobcom uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vo výroku vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ proti žalobcovi, priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s poukazom na následný postup súdu prvej inštancie zakotvený v ust. § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný 1/ bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

a) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

b) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).